

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

POKLAD
NA
OSTROVOCH

TAJOMSTVÁ OSTROVOV

i527.net
vydavateľstvo

POKLAD
NA
OSTROVOCH

TAJOMSTVÁ OSTROVOV • 1 •

POKLAD
NA
OSTROVOCH

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

Copyright © 2021 by Roseanna M. White

Originally published in English under the title *The Nature of a Lady*
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného
povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie
reprodukovaná, uložená do vyhľadávacieho systému
ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym spôsobom – napríklad
elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.
Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s. r. o., 2024
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-131-2

Všetkým mojim čitateľkám s menom Elizabeth.
To, koľko vás je, inšpirovalo tento príbeh zamenenej identity.
Verím, že sa vám bude páčiť.

Súostrovie Scilly

Cornwāl - 28 míľ priamo na východ

Prológ

19. JÚL 1645

VODY OKOLO SCÍLL

Bol pánom mora. Bolo to zvolanie Johna Mucknella vo chvíli, keď sa schyľovalo k boju.

Bol ním, ešte než ukradol loď Východoindickej spoločnosti, na palube ktorej teraz pevne stál. Ešte predtým než dal k dispozícii seba a *Johna* vyhnanému princovi z Walesu a ponúkol mu svoje služby proti tým prekliatym parlamentaristom, ktorí ovládli ich krajinu. Ešte predtým než ho pasoval za rytiera a za viceadmirála tejto novej kráľovskej flotily.

Pirátskej flotily, hovoril nepriateľ. Mucknell sa pri pohľade na blížiacu sa nepriateľskú loď zaškľabil. Bol pánom mora, on, Londýnčan. A tiež zlodej a pirát. No boli to tí prekliati parlamentaristi, ktorí ho sem zahnali. Jeho právoplatný vládca sa tu musel zabarikádovať a zúfalo potreboval zásoby a jediné, čo im zostávalo, bolo okrádať lode, čo plávali okolo. A ak najväčšie poklady prevážali lode Východoindickej spoločnosti, pre ktorú Mucknell toľké zbytočné roky pracoval a podlizoval sa jej šéfom... no čo už.

„Admirál?“ postavil sa k nemu jeho prvý dôstojník. „Nie je šanca, aby sme popri nich preklzli do prístavu,“ šepkal.

„Veru nie.“ Mucknell ani nepotreboval priložiť k očiam ďalekohľad a videl, že tri lode patriace parlamentaristom mu odrezali cestu k základni na ostrovoch Scilly pri pobreží Cornwallu. Dnes už *Constanta Warwicka* raz stretol pri ostrove Land's End a obe lode dostali príležitosť vystreliť pár pekných rán.

Obidve boli z toho stretu oslabené. No nepriateľ sa pripojil k *Cygnetu* a k *Expeditionu*. A Mucknellova flotila... no, veď sú to piráti. Nikto im nepríde na pomoc, iba ak by sa mu podarilo prilákať nepriateľa na dostrel k batériám osadeným na ostrove. To je však málo pravdepodobné.

„Ako budeme postupovať, pane?“

Zdvihol sa victor, napol plachty a Mucknellovi rozstrapatil vlasy. Túžil po glgu rumu, no toto potešenie si dopraje až po tom, keď bude táto situácia dávno za nimi. Prstami klepkal po hruške meča. Myslel mal jasnú a čistú a prehrával si v nej všetko, čo vedel.

Nákladný priestor lode bol plný bohatej koristi – takej, ktorej sa Princ z Walesu veľmi poteší: tak potrebné zásoby jedla, látok a kovu, sudy s vínom, s korením.

Striebro.

Mucknell prstami prešiel po obvode hrušky. Striebro a ešte viac striebra. Rozhodol sa, že časť neodovzdá. Na jednu debnu vyryl svoje meno a svojim mužom dal jasne najavo, že ju nemá jý vykladať s ostatnou korisťou. Človek má predsa právo na odmenu. Tou jeho sú kúsky, na ktoré dal vyryť meno svojej manželky, akoby ich niekto vyrobil práve pre ňu.

Pohľad mu zabľúdil k ostrovu St. Mary's – bol tak blízko, a predsa tak ďaleko, aby odtiaľ dorazila pomoc. Je tam jeho Lizza a vyzerá ho z rozhľadne? Alebo je v ich dome na Trescu? Nikdy ani len slovom nespomenula, že je z jeho súčasnej práce

znehutená. Vždy len išla tam, kam ju poslal. Vytrhol ju z ich pohodlného, hoci prázdneho londýnskeho života a nasledovala ho na úplný koniec Anglicka.

V takýchto chvíľach vedel, že si za manžela zaslúži niekoho oveľa lepšieho ako takého ničomníka ako on. No ona nikdy nič také nepovedala. Jeho Lizza nie.

To striebro je pre ňu. A zvyšok zásob pre jeho princa. Toho trojnásobného nepriateľa smerujúceho k nemu prekabáti. Nejak. Vyhrá. Pretože viceadmirál sir John Mucknell je možno pirát, no považujú ho za toho najlepšieho piráta týchto vôd.

Priblížila sa k nim prvá z nepriateľských lodí. Vytiahol svoj meč a zdvihol ho nad hlavu – signál, aby sa jeho muži presunuli na svoje stanovištia. A nahlas zvolal ich bojový pokrik.

„Som pánom mora! Som ten najviac hrdý muž na tvári zeme. Som Angličan, a ak by som sa mal znovu narodiť, znovu sa narodím ako Angličan. Som Londýnčan...“

Cítil, ako sa vo vzduchu okolo neho zvyšuje napätie, cítil silu svojich mužov, ktorí v rukách pevne držali laná, muníciu a fakle a dvadsaťjeden delami na pravoboku mierili na nepriateľa, ktorý spustil plachty a spomalil, aby sa s nimi mohol pustiť do boja. Cítil, ako jeho posádka čaká na posledné slová pokriku.

„A som na to hrdý!“

1

5. JÚN 1906

PENZANCE, CORNWALL, ANGLICKO

Pred lady Elizabeth Sinclairovou sa rozprestierala tá najnádhernjšia príroda, akú si dokázala predstaviť – tyrkysové more, modrá obloha pretkaná jemnými bielymi obláčikmi, vtáky krúžiace na nebi, ostrovy pulzujúce exotickým životom, ktorý ešte nikdy v živote nemala možnosť skúmať. Medzi ňou a touto krásou však niečo stálo: žena, ktorej oči sa znepokojivo začínali plniť slzami. V žiadnom prípade nechcela svoju matku rozplakať. Totiž, doteraz to tak bolo. No práve nedávno sa na prvé miesto toho, čo „v žiadnom prípade“ nechce, dostala iná vec.

V žiadnom prípade sa nepoddá bratovým machináciám a nevydá sa za jeho kamaráta zo školy. To znamená, že sa musí trochu zatvrdiť voči matkinmu rozrušeniu.

„Mama...“ Nadýchla sa a prekvapilo ju, že aj jej sa chveje dych. Je ľahké rozhodnúť sa, že sa zatvrdí. Druhá vec je to naozaj urobiť. „Je to len na leto.“

„Viem.“ Matka sa neisto usmiala a stisla Libby prsty. Odkedy vystúpili z vlaku a prešli k trajektu, takmer ju nepustila. „Viem, že ti to urobí dobre. No aj tak.“

Nemusela svoje obavy vysloviť nahlas. Odkedy jej Libby pred týždňom predostrela svoj plán, urobila tak už aspoň tu-cetkrát. Ešte nikdy nebola od matky ďalej ako pár míľ. A nikdy nebola odkázaná sama na seba – a hoci ani teraz vlastne nebude úplne sama, komorná, ktorá je od nej len o dva roky staršia, nie je celkom plnohodnotná gardedáma. Na ostrovoch nikoho nepozná. Bude osamelá. Čo ak sa jej niečo stane? Čo ak sa niečo stane doma? Alebo jej sestry? Poriadne mladé dámy len tak bez sprievodu neutekajú na leto na Scilly.

Problém bol, že Libby už dokázala, že žiadnou poriadnou mladou dámou nie je. A keď jej brat – s tým frustrujúcim výrazom „viem, čo je pre teba najlepšie“, – pri raňajkách pred ôsmimi dňami oznámil, že ju ušetrí ďalšej hanby a dohodne sobáš so Sheridanom, jej možnosti na leto sa značne zúžili.

Niežeby bol lord Sheridan zlý muž. Jednoducho ho nemala rada. Stále hovoril o archeológii. A ona stále poukazovala na to, ako jeho vykopávky ničia prírodu. Stačilo im päť minút a buď sa navzájom nudili, alebo sa pohádali.

Za ten svet si nevedela predstaviť, prečo by Sheridan s bratovým plánom súhlasil. Možno o tom ani nevedel. Možno ho chcel Bram ešte len informovať o svojom novom skvelom pláne rovnako drsne ako ju. No netušila, prečo by mal markíz poslúchnuť grófa.

Keď bude mať Sheridan dost času premyslieť si to, začne namietat'. Takto to s ním bolo vždy – najprv s Bramom súhlasil, bezmyšlienkovito nasledoval jeho plán, no po pár dňoch sa začal mračiť. „Teda, chlape, toto si mal na mysli? Takto to nepôjde.“

Musí mu len poskytnúť dost času, aby prišiel na to, že z nej nebude dobrá manželka. A musí na to prísť skôr, než jej brat

dotiahne svadobné plány do toho bodu, keď už nebudú môcť vycúvať bez toho, aby im to zničilo povesť. Leto na premyslenie – presne to Sheridan potrebuje. Nikdy mu netrvalo dlhšie než tri mesiace, než sa vzoprel Bramovej manipulácii.

Ona sama brata vždy poslúchla. Ako predtým poslúchala otca. Pri tej predstave jej skrútilo žalúdok. Krútil sa ako ten chrobáček, ktorý dnes ráno v záhrade pri hostinci hľadal svoju cestičku pomedzi rastlinky. No Bram to tentoraz prehnal. Jedna vec je informovať ju, že jej dajú ušiť nové šaty na sezónu, a určiť, ako sa v nich má správať. No vyhlásiť, že jej už vybral manžela, je niečo celkom iné.

Mama si vzdychla a natočila tvár k vánku, smerom k lodi. Rýchlo mrkala, stále teda zápasila so slzami. Hlas však mala pevný, možno trochu napätý.

„Som si istá, že tu strávíš pekné leto. Budeš veľa objavovať a zapisovať. Škoda, že na ostrovoch nikoho nepoznáme. Určite tu ale tento rok prázdninuje niekoľko našich známych.“

Libby sa obzrela za seba na svoju komornú. Potrebovala podporu. Mabena Moonová sa nenápadne usmiala. Robila to vždy, keď boli v spoločnosti Libbinej rodiny. Bol to ten úsmev, ktorý všetci považovali za zdvorilú reakciu, nie za znamenie toho, že majú spoločné tajomstvo.

„Mama, nebudem sama. Je tam celá Moonovej rodina. Čítala si predsa telegram, ktorý od nich dostala – veľmi radi na mňa dajú pozor.“

Na chvíľu zavládlo ticho, do ktorého sa ozval zvon z lode, volajúci všetkých pasažierov na palubu. Batožina už bola zložená na lodi, lístok mala kúpený. Stačí prejsť po mostíku a dobrodružstvo sa začne. Celé leto na jedinečnom anglickom súostroví. V subtropickom podnebí rásť rastliny, ktoré nikde inde v Anglicku nenájde. Sú tam vtáky, ktoré ešte nikdy nevidela. Tulene. Morské tvory, ktorých mená ešte nepozná.

Takmer počula, ako na ňu z truhlice volá jej zväčšovacie sklo. A jej mikroskop spieval neodolateľnú pieseň a lákal ju k sebe. Zošity s prázdnyimi stranami čakajú na prvé zápisy. Ceruzky každej farby sú zastrúhané a plné očakávania. Vodové farby uložené v obale. Kniha o flóre a faune ostrovov je uložená na samom vrchu truhlice, aby ju mohla vybrať hneď, ako dorazí do domčeka, kde bude tráviť leto.

Vtedy to prišlo – nával neistoty. Čo vie Libby o svete, o nezávislom živote? V skutočnosti nikdy nebola preč z domu. Má ledva dvadsať. A ak nedokáže vychádzať s ľuďmi zo svojej spoločenskej vrstvy, ako sa jej to bude dariť tu, s úplnými cudzincami?

Tentoraz stisla ruku ona mame.

„Naozaj sa ku mne nechceš pridať?“ spýtala sa.

Mama sa usmiala a pustila ju. „Keby som Edith nesľúbila, že s ňou budem pri pôrode, okamžite by som išla.“

Pri zmienke o jej staršej sestre, najstaršom z troch Sinclairových súrodencov, sa kyslo zatvárila skôr, než sa stihla ovládnuť. Ďalší dôvod, prečo sa rozhodla stráviť prázdniny tu. Keď jej to Mabena po Bramovom panovačnom vyhlásení šeptom navrhla, znelo to veľmi lákavo. Mala ešte druhú možnosť, ak nechcela celé leto hľadiť cez stôl na Sheridanu v Telford Halle a čakať, kým príde k rozumu. Mohla stráviť leto s matkou u Edith.

Keď boli ony dve spolu v jednej miestnosti, trpeli všetci. „Pozdravuj ju. Nebudem sa sťažovať, keď mi nenapíšeš, čo si myslí o tom, kde trávim prázdniny.“

Mama sa zasmiala, urobila krok vzad, prekrížila si ruky na hrudi a hlavou ukázala na loď. Hoci na nej bolo vidieť, ako vnútorne zápasí, snažila sa stále tváriť ako správna dáma. Augusta, lady Telfordová, bola vzorom elegancie, o ktorú sa Libby nikdy nesažila, napriek tomu, že ju u matky obdivovala.

„Uži si to, drahá. Pokús sa nezničiť si príliš veľa šiat. Zisti, kto z našich známych tam trávi leto, a pošli mi ich mená. Pokúsím sa ťa s nimi zoznámiť cez listy a telegramy.“

„Áno, mama.“ Posnaží sa. Nebude to preháňať, ale pravdupovediac, mama od nej nič veľké nečaká. Libby sa uškrnula, naklonila sa k mame, pobožkala ju na líce a čakala.

Mama preglgla. Opäť sa na ňu silene usmiala. „Choď už. Nechceš zmeškať loď. Moonová, dôverujem vám, že dohliadnete na to, aby bolo o moju dcéru dobre postarané.“

Mabena vážne prikývla. No keď už kráčali k lodi, uškrnuli sa na seba a Libby takmer zvýskla od radosti. Mabena musí byť šťastná, že bude môcť stráviť nejaký čas s rodinou. A Libby... Libby takmer neverila tomu, že sa jej niečo takéto pošťastilo. Bez vedomia brata sa jej podarilo prenajať si domček na leto. Podarilo sa jej tiež vzdialiť sa od spoločnosti, ktorá bola presvedčená, že grófova sestra by sa mala správať úplne inak.

Znovu sa ozval lodný zvon a s Mabenou pridali do kroku. Každá si v jednej ruke niesla kabelku a druhou si pridržali klobúky, pretože sa im ich pokúšal ukradnúť hladný vietor. Libby sa rozosmiala, keď po mostíku kráčali oveľa rýchlejšie, ako by sa na dámu patrilo.

No na tom nezáležalo. Teraz nie. Dobrodružstvo sa začína.

Na palube si Mabena uľahčene vydýchla. „Výborne. Podarilo sa to. Presne včas.“

A skutočne, mostík zavrzgal, keď ho ťahali na palubu, a loď odrazila od brehu. Libby sa postavila k zábradliu a mávala mame. Matka jej poslala vzdušný bozk a zavolala niečo, čo sa stratilo vo vetre, vlnách a hluku parného motora. Podľa statočného úsmevu na tvári jej určite priala všetko dobré.

Libby tam ešte chvíľu stála a potom sa otočila a zahľadela na svet pred sebou. Po ľavej strane čnela do výšky Hora svätého Michala a na jej vrchole sa nad mestečkom Marazion týčil hrad.

Cesta na horu bola momentálne pod vodou. Nad hlavami im škriekali čajky. A dolu pod hladinou sa určite naháňal bezpočet rýb. Kiežby ich mohla vidieť.

Mabena po jej boku sa zasmiala a zadržala ju. „Opatrne, lady Elizabeth. Nechceme, aby ste spadli do vody, len preto, že chcete lepšie vidieť.“

Libby sa na priateľku usmiala. „Prestaň s tým – na toto leto. Budeme len my dve. Nikto nemusí vedieť, že som Bramova sestra. Keď ide o mňa... kým sa vrátíme domov, budem len Libby. Libby Sinclairová. Žiadna, mylady.“

Očakávala, že Mabena sa potešene usmeje. Prikývne. Bude súhlasiť. No namiesto toho sa v jej tmavohnedých očiach zablýsol hnev. „Takto to nepôjde, mylady. Vy ste sestra jeho lordstva. Nemôžete predstierať, že ste niekto iný. A ja tiež nie, pretože keď sa vrátíme po lete do Somersetu, mohla by som sa pozabudnúť.“

Libby dlhú chvíľu len počúvala šplechot vln, pomedzi ktoré si loď razila cestu. Priala si, aby jedno z jej zväčšovacích skiel malo schopnosť ukázať jej, čo je to za bremeno v jej hrudi. Kiežby existovalo latinské slovo na pocit sklamaní – nie, nepohody.

Nie... nemala slovo na ten pocit, ktorý sa v nej usídlil vždy, keď s ňou niekto nesúhlasil. Čo sa v poslednom čase dialo stále. Takmer videla dokonalú tvár svojej sestry, ktorá jej znechutene hovorí: „*Preboha, Elizabeth, nemohla by si sa aspoň jeden deň správať ako dobre vychovaná mladá dáma?*“

Mabenin vzdych sa pripojil k vetru, ktorý s nimi zápasil o miesto pri zábradlí. Naklonila sa k Libby, takže ich ramená sa takmer dotýkali. „Viete, že by som veľmi rada bola neformálna, mylady. Problém je, že by to bolo ľahké, a naozaj sa bojím, že keď budem opäť doma, mohla by som sa zabudnúť. A predstava, že by som mohla prísť o svoje miesto, keď vaša mama alebo brat zistia, že sme priateľky, sa mi vôbec nepáči. Už teraz chodíme po tenkom ľade.“

Libby to vedela. Hoci mama bola zhovievavá pri mikroskopoch a nekonečnom množstve zošitov, sú veci, v ktorých neustúpi – na vrchných priečkach tohto zoznamu je aj tenká hranica medzi spoločenskými vrstvami. Vernosť a sympatie medzi paňou a komornou sú prijateľné. Priateľstvo je však niečo celkom iné. Vyžaduje rovnosť a to by ona nikdy nedopustila.

Keby bola Libby odvážnejšia, určite by sa proti tomuto nevyhovenému diktátu vzoprela a argumentovala by. Povedala by, že ju nezaujíma, kto sú Mabeni rodičia alebo odkiaľ pochádza. Sú priateľky a nikto s tým nič nenarobí. Rozumejú si. Obidve fascinuje príroda – nepozná žiadnu dcéru džentlmena, o ktorej by to mohla povedať. Zatiaľ čo taká dáma sa pri pohľade na červíka alebo hmyz v hrôze zvyčajne rozbehla preč, Libby sa naklonila bližšie, aby ho lepšie videla. Oproti iným dámam sa veľmi líšila.

V tomto smere bola Mabena viac ako ona. A predsa sú iné. Musí ochrániť jej pozíciu – s tou svojou si Libby starosti robiť nemusí. Musí na to pamätať a chrániť ju. Vzdychna si a prikývla.

„A teraz, mylady, netvárite sa tak smutne. St. Mary's je jedno z najkrajších miest na zemi a som si istá, že budete mať radosť z každého tvora a rastlinky, ktoré nájdete. Netrápte sa teda tým, ako vás volám.“ Keď sa na ňu Libby pozrela, v jej očiach zbadala smiech. „Možno vás začnem volať *Mea Domina*. To je váš latinský titul, nie?“

Libby sa zasmiala a potom sa opäť nahla nad zábradlie a zahľadela sa na svet plávajúci pod nimi. Niežeby niečo videla cez penu z ich stopy, ale to, čo zahliadla, bolo úžasné. Škoda, že s rodinou netrúfili viac času pri mori. Mabena mala šťastie, že mala od malička na dosah taký rozmanitý svet. „Teším sa, že sa zoznámim s tvou rodinou. Prídu k lodi, že?“

„Ach...“ Mabena si odkašľala takým spôsobom, ako ju Libby ešte nikdy nepočula. Zdvihla hlavu od vodnej hladiny a zahľadela

sa na priateľku. Tváril sa veľmi zvláštne. Trochu zahanbene. Trochu... previnilo? „Mylady, ten telegram poslala moja kamarátka, nie moja matka. Celá moja rodina býva na ostrove Tresco. My strávime leto na ostrove St. Mary's. Ostrovy sú dosť blízko a ľahko sa dá prejsť z jedného na druhý – loďou. Som si istá, že moju rodinu stretnete, ale nie sú tak blízko, ako som tvrdila vašej matke.“

„Prečo potom...?“ Ani nevedela, čo sa má pýtať. Kde má začať. Nepocítila žiaden strach napriek tomu, že si uvedomila, že hneď za rohom nebude rodina, ktorá by sa o ňu postarala. Na tom až tak nezáleží. No nie je za Mabeniným nápadom túžba opäť vidieť rodinu?

„Tresco nedokáže ubytovať veľké množstvo turistov. Takto neskoro by sme tam určite nenašli ubytovanie.“ Do Mabeniných tmavých očí sa vrátila iskra. „A okrem toho – mala som dôvod, prečo som z ostrovov odišla. Je dobré mať rodinu nablízku, ale nadýchnuť sa bez toho, aby sa vás opýtali, či je ten vzduch dosť dobrý, má tiež svoje výhody. Malá vzdialenosť medzi nami nám vôbec neublíži.“

Libby nenamietala, veď z rovnakých dôvodov chcela leto stráviť ďaleko od rodiny aj ona. Možno má Mabena brata, ktorý je ako Bram, hoci nikdy žiadnych súrodencov nespomenula. Vlastne o svojej rodine hovorila veľmi málo.

„Cesta nám potrvá dve hodiny. Čo keby sme si niekde sadli? Môžete si vybrať skicár.“

Očividne tým chcela odvieť pozornosť, no keďže bola okolo nich taká krása, podvolila sa. Celé leto bude mať čas niečo o rodine svojej komornej vyzvedieť. V tejto chvíli sa nechá unášať týmto novým svetom, rozprestierajúcim sa okolo nej. Je to také ľahké.

Skicami vtákov a rýb, ktoré zahliadla, zaplnila tri strany skicára, a keď sa blížili k úžine pri St. Mary's, práve dokončila hrubý náčrt ostrovov vynárajúcich sa z mora. Zatvorila skicár

a spolu s ceruzkou ho odložila do tašky. Mabena jej medzitým ukazovala zaujímavosti, ktoré boli odtiaľto vidieť.

„Tamtो voľné priestranstvo je záliv Porthellick. A tá obrovská kopa skál – to je Obrov hrad.“

Libby ten názov pobavil.

Nedokázala si zapamätať ďalšie miesta, ktoré Mabena vymenovávala. Hádám sa jej to podarí, keď si ich prejde sama. Nakoniec za zvuku píšťalky a lodného zvonca dorazili do prístavu v Hugh Towne.

Mabena ju potľapkala po ruke. „Mylady, zostaňte sedieť, ja dám nosičom inštrukcie, čo majú robiť s našou batožinou. Zariadila som pre ňu odvoz, ale my dve pôjdeme až k domčeku pešo. Napadlo mi, že by sa vám to mohlo páčiť.“

„Dokonalé.“ A naozaj to tak cítila. Spokojne zostala sedieť a užívala si okolitý ruch. Potom na ňu Mabena zamávala a spolu prešli cez malebné prímorské mestečko. Všetko, čo videla, sa snažila zapamätať si. Pričupené žulové domčeky s kvitnúcimi kríkmi popri rohoch. Obchodíky s tým najrôznejším tovarom s rozkošnými vývesnými tabuľkami nad dverami. Škriekajúce morské vtáky krúžiacie nad nimi.

Keď nechali mesto za sebou a vydali sa po kľukatej ceste popri pobreží, začalo to byť ešte zaujímavejšie. Tráva sa ohýbala pod poryvmi vetra a ešte nikdy nevidela taký vres, ako tu. Všade naokolo boli akoby rozhádzané skaly, na ktorých sa bude určite dobre sedieť, keď pôjde na prieskumy po okolí. A modrá obloha nad nimi sa tiahla snáď do nekonečna.

Čoskoro sa pred nimi objavili rôzne veľké letné domy. Pri tých väčších zbadala rodiny z bohatých pomerov na letných prázdninách. Odvrátila od nich tvár a napriek všetkému dúfala, že mama sa mylila a nikto z nich ju nespozná.

Mabena vytiahla zložený list papiera a zápasiac s vetrom pri každom kroku ho rozložila. Rozhliadla sa okolo seba a napriek

tomu, že Libby nevidela žiadnu ceduľu, ktorá by im napovedala, kde sa nachádzajú, komorná kývla hlavou a ukázala na rozkošný domček na konci cesty. „To je ono. Náš domov na celé leto.“

Bol jej hlas skreslený vetrom alebo v ňom naozaj zaznel zvláštny podtón? Libby to nateraz vytesnila z mysle a sústredila sa na žulový dom opierajúci sa o hradby, na ktorý jej kamarátka ukázala. Bolo to ideálne miesto – bol odtiaľ výhľad na iné ostrovy, na more a mestečko pod nimi. Dokonca aj z tohto miesta videla cestičku cez vysokú trávu vedúcu k moru. To najlepšie však bolo, že v jeho najbližšom okolí neboli žiadne domy ani záhrady. Bude mať súkromie a bude si môcť robiť, čo chce.

Keď prišli bližšie, práve spoza rohu vyšla žena asi v strednom veku a zacláňala si oči proti slnku. Sledovala, ako prichádzajú.

„Myslím si, že to je pani Pepperová. Domáca.“ Mabena uspokojene prikývla. „Zrejme má naše kľúče a oficiálny dokument na podpis. Oznámiť som jej, ktorou loďou prídeme.“ Hodila okom na Libby. „Môžeme jej dať vaše meno? Ak uvediem svoje, moja rodina sa to dozvie skôr, ako nastane príliv.“

„Nemám nič proti tomu.“ Vlastne to bolo poriadne vzrušujúce. Prázdninový domček prenajatý na jej meno. Keď prichádzali ku korpulentnej žene, usmievala sa od ucha k uchu a nedokázala sa ovládnuť.

„Ako sa máte?“ ozvala sa, len čo boli dosť blízko. „Ste pani domáca?“

Žena stroho prikývla a prezrela si ich rýchlym prenikavým pohľadom. Zdalo sa, že Mabenu okamžite prestala brať do úvahy a premeriavala si Libby od hlavy po päty, od klobúka po topánky, ktoré si už stihla zablatiť.

„Pani Pepperová. A vy iste budete tá mladá dáma, ktorá mi písala, že si chce na leto prenajať tento domček.“

„Áno.“ Viac-menej. Znovu sa usmiala. „Elizabeth Sinclairová.“